

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **U. V.**, zast. Mgr. Gabrielou Kopuleťou, advokátkou, se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2019, č. j. OAM-930/ZA-ZA11-K02-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020, č. j. 1 Az 59/2019 - 32,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020, č. j. 1 Az 59/2019 - 32, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 10. 2019, č. j. OAM-930/ZA-ZA11-K02-2018, **se zrušuje**, a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 10. 2019, č. j. OAM-930/ZA-ZA11-K02-2018.
- IV.** Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce Mgr. Gabriele Kopuleté **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 6.800 Kč. Tato částka bude zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d ň ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 10. 2019, č. j. OAM-930/ZA-ZA11-K02-2018, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 31. 8. 2020, č. j. 1 Az 59/2019 - 32, zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Dospěl totiž k závěru, že u žalobce nelze mít za to, že by mu na Ukrajině hrozilo azylově relevantní pronásledování.

[3] Při výslechu v rámci správního řízení žalobce podle městského soudu uvedl, že do roku 2015 žil na Krymu, přičemž měl ukrajinské i ruské občanství. Po okupaci Krymu byl propuštěn ze zaměstnání, neboť se odmítl vzdát ukrajinského občanství. Následně Krym opustil a přestěhoval se do ukrajinské Poltav. Dne 22. 10. 2018 byl zadržen příslušníky SBU (ukrajinská civilní kontrarozvědka), kteří jej považovali za proruského aktivistu, jelikož se rovněž odmítl vzdát ruského občanství. Ti jej přemlouvali ke spolupráci a chtěli od něj zjistit jména lidí, kteří na Krymu vystupují proti Ukrajině. Rovněž mu sdělili, že by mohl být obviněn ze separatismu, za což by mu hrozil až desetiletý trest odnětí svobody. Žalobce jim sdělil, že se o politiku nezajímá. Byl zadržován dva dny a propuštěn byl až poté, co souhlasil se spoluprací a slíbil, že neopustí zemi. Bezprostředně po propuštění žalobce odjel do Lvova a následně do České republiky.

[4] Podle městského soudu však zacházení, jemuž byl žalobce ze strany SBU vystaven, nelze považovat za pronásledování. Vůči žalobci nebyla použita fyzická síla a byl zadržen pouze na dva dny, což je při podezření ze spáchání trestného činu přípustné i v České republice. Žalobci rovněž nebylo doručeno rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, a je tedy pravděpodobné, že informace od příslušníka SBU o tomto stíhání nebyla pravdivá. To, že se po něm příslušníci SBU sháněli i po jeho odjezdu ze země, ví žalobce jen zprostředkovaně od své matky. Navzdory tvrzenému zákazu vycestování přitom žalobce dokázal Ukrajinu bez problémů opustit. Žalobce přitom sám uvedl, že politicky aktivní nebyl. Skutečnost, že se netajil svým názorem na to, že situaci ohledně Krymu je nutné řešit dialogem mezi Ukrajinou a Ruskem, přitom nelze považovat za politický aktivismus, za nějž by žalobce měl být předmětem zájmu státních orgánů. Podle závěru městského soudu přitom motivem SBU při jednání s žalobcem nebylo pronásledovat jej pro jeho politickou činnost, nýbrž zjišťovat zpravodajské informace. Považoval-li žalobce postup SBU za nezákonný, měl se proti němu bránit vnitrostátními prostředky.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] V jejím doplnění stěžovatel namítl, že si správní orgán neopatřil maximální množství podkladů pro řádné posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Zejména se žalovaný měl důkladněji zabývat situací osob s dvojím občanstvím, které se odmítají druhého občanství vzdát. Bez těchto informací totiž žalovaný nemohl řádně posoudit odůvodněnost stěžovatelových obav z pronásledování. Stěžovatel proto navrhl zrušení napadeného rozsudku i žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak jeho rozhodnutí, tak i kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žádostí stěžovatele i jeho námitkami se důkladně zabýval a ke svému rozhodnutí si obstaral dostatečné podklady, přičemž trvá na jeho správnosti. Z těchto důvodů žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, kdy Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přijatelná, neboť městský soud se dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. V dané věci totiž bylo z níže uvedených důvodů řízení před správním orgánem zatíženo vadami, k nimž městský soud nepřihlédl, v důsledku čehož nemohl náležitě posoudit splnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany stěžovatelů.

[10] Za této situace se Nejvyšší správní soud zabýval důvodností kasační stížnosti a napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu a z hlediska důvodů, které v ní byly uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[13] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přezkoumatelností napadeného rozsudku. Její důvodnost by totiž sama o sobě postačovala k zrušení rozsudku městského soudu bez nutnosti posouzení jeho zákonnosti. Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[15] Z napadeného rozsudku však vyplývá, jakým způsobem se městský soud vypořádal s žalobní argumentací a proč se ztotožnil se závěry žalovaného. Rozsudek je srozumitelně a logicky odůvodněn a je z něho zřejmé, z jakých důvodů městský soud žalobu zamítl. S nimi ostatně stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje, což by nebylo možné v případě jejich absence. Navíc stěžovatel nekonkretizoval, proč považuje rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný, ani netvrdil jiné nedostatky řízení o žalobě. Lze tedy shrnout, že napadený rozsudek ani řízení mu předcházející nebylo zatíženo vadami uvedenými v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto tento důvod kasační stížnosti není naplněn.

[16] Podle stěžejní kasační námitky si žalovaný neobstaral dostatečné podklady pro své rozhodnutí a městský soud jeho postup v rozporu se zákonem potvrdil.

[17] Z žalobou napadeného rozhodnutí i ze správního spisu vyplývá, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z následujících zpráv o zemi původu stěžovatele: Informace ministerstva zahraničních věcí České republiky z června 2018 a srpna 2019, Informace OAMP Ukrajina - situace v zemi a Informace OAMP Ukrajina - vnitřně vysídlené osoby. Informace Ministerstva zahraničních věcí poskytují informace o sociální a ekonomické situaci na Ukrajině a o postavení lidí, kteří se vrátili do země poté, co v zahraničí neúspěšně žádali o azyl. Informace OAMP se pak zabývají politickou a bezpečnostní situací v zemi, stavem dodržování lidských práv, vojenským konfliktem na východě Ukrajiny a s ním související povinnou vojenskou službou a postavením vnitřně vysídlených osob.

[18] Po seznámení se s obsahem těchto podkladů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že námitka stěžovatele je důvodná. Žalovaný totiž dostatečně nezohlednil specifika stěžovatelovy situace a své rozhodnutí založil pouze na obecných informacích o zemi původu. Tyto informace přitom, jak bude dále podrobněji vyloženo, nejsou pro posouzení stěžovatelova případu dostatečné.

[19] Hlavním důvodem, proč stěžovatel podle svého tvrzení opustil území Ukrajiny, je totiž skutečnost, že byl perzekuován oběma stranami rusko-ukrajinského konfliktu pro své postoje. Ze strany ruské správy Krymu mu bylo vytýkáno, že se odmítl vzdát ukrajinského občanství, a byl kvůli tomu propuštěn ze zaměstnání. Po emigraci do Poltavy, která je pod správou ukrajinského státu, byl zadržen příslušníky SBU pro jeho údajný proruský aktivismus a bylo mu vyhrožováno trestním stíháním za separatismus s hrozícím trestem až deset let vězení. Stěžovatelův údajný aktivismus přitom spočíval pouze v tom, že se odmítl vzdát ruského občanství a ve sporu o Krym nezastával vyhraněný postoj, nýbrž se domníval, že by se spor měl řešit dialogem mezi Ruskem a Ukrajinou.

[20] S ohledem na výše uvedené je zjevné, že situaci osob s profilem stěžovatele nelze řádně posoudit pouze na základě obecných informací o situaci na Ukrajině. Žalovaným obstarané zprávy se totiž vůbec nezabývají postavením osob názorově se odchylojících od oficiální vládní

pokračování

linie ohledně mezinárodněprávního postavení Krymu či vztahů s Ruskem. Ze zpráv rovněž nelze vyčíst, zda tyto osoby nejsou vystaveny nepřiměřenému tlaku ze strany ukrajinských vládních institucí, ani zda mají reálnou možnost se případně domoci soudní či jiné ochrany. Rovněž nijak neřeší, jaké tresty jsou běžně ukládány za trestný čin separatismu, a zda jsou za tento trestný čin opravdu odsuzováni jen skuteční separatisté narušující územní celistvost Ukrajiny, či zda není tento trestný čin zneužíván k perzekuci politických odpůrců.

[21] Nejvyšší správní soud přitom musí s ohledem na výše uvedené odmítnout i způsob, jakým městský soud přistoupil k posouzení intenzity pronásledování, kterému měl být stěžovatel vystaven. Městský soud ve svém rozsudku mimo jiné uvedl, že jednání příslušníků SBU nepovažoval za pronásledování. Příslušníci totiž žalobce pouze zadrželi na dva dny a nepoužili proti němu fyzickou sílu. Takový postup je přitom při podezření z trestné činnosti přípustný i v České republice. Ze skutečnosti, že stěžovateli nebylo doručeno rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, pak městský soud dovodil, že příslušníci SBU stěžovateli podali nepravdivou informaci a trestní stíhání mu ve skutečnosti nehrozí. Dále městský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že hrozba trestního stíhání není sama o sobě azylově relevantní skutečností.

[22] S městským soudem je sice možné souhlasit v tom, že azyl není nástrojem, jak se vyhnout opodstatněnému trestnímu stíhání v zemi původu. Městský soud však při svém hodnocení vůbec nepřihlédl k povaze trestného činu, jehož potenciální spáchání bylo stěžovateli příslušníky SBU připisováno. V projednávané věci se totiž zjevně nejedná o běžný trestný čin, o jehož podstatě ani protiprávnosti není důvod pochybovat. Naopak, již z jeho samotné povahy je zjevné, že se jedná o trestný čin s výrazným politickým přesahem, skýtající významný prostor pro perzekuci názorově nepohodlných lidí. Dospěl-li tedy v minulosti Nejvyšší správní soud k závěru, že hrozbu stíháním za běžné trestné činy na Ukrajině není možné považovat za azylově relevantní důvod (přičemž na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za nutné zmínit, že tento závěr v žádném případě nevyplývá z jeho rozsudku ze dne 11. 10. 2012, č. j. 4 Azs 9/2012 - 79, který městský soud na podporu svého názoru uvedl), nelze tento závěr automaticky vztáhnout na všechny trestné činy.

[23] Trestní stíhání politicky citlivých trestných činů totiž vyžaduje vysokou úroveň nezávislosti a nestrannosti justice daného státu. Aby bylo možné v obecném případě konstatovat, že žadateli o azyl nehrozí v důsledku trestního stíhání pronásledování, je nezbytné, aby žalovaný na základě relevantních zpráv o zemi původu ověřil, že právo na spravedlivý proces je zajištěno i osobám obviněným z tohoto druhu trestných činů.

[24] V projednávané věci si však žalovaný žádné takové informace neobstaral. Obavy stěžovatele z politicky motivovaného trestního stíhání přitom jak žalovaný, tak městský soud, odmítli jen s odkazem na jejich údajnou neopodstatněnost. Odůvodnění tohoto jejich závěru však Nejvyšší správní soud nepovažuje za přesvědčivé.

[25] Závěr městského soudu, podle něž je pravděpodobné, že příslušníci SBU podali stěžovateli nesprávné informace o hrozbě trestního stíhání, nemá žádnou oporu ve správním spise. Opírá-li městský soud tento závěr o skutečnost, že stěžovateli nebylo doručeno rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, považuje Nejvyšší správní soud takovou konstrukci za zcela nedostatečnou. Ve správním spise obsažené zprávy o situaci na Ukrajině se nijak nezabývají ani standardním postupem při zahajování a průběhu trestního stíhání, natož pak jeho případnými specifiky vztahujícími se ke stíhání trestného činu separatismu. Postup městského soudu, který bez dostatečných podkladů zvolil pro stěžovatele nepřiznivý výklad, je nutné s ohledem

na základní zásady azylového řízení odmítnout. Nejvyšší správní soud totiž již mnohokrát uvedl že, „pokud je byt' jen přiměřeně pravděpodobné, že tvrzení žadatele je pravdivé či že se určitá skutečnost udála tak, jak uvádí žadatel, žalovaný nesmí toto tvrzení prohlásit za nevěrohodné a vyloučit jej z dalšího posuzování; naopak, musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení odůvodněnosti žádosti a přiřadit mu patřičnou váhu. Pokud pak tvrzení žadatele splňuje podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, je žalovaný povinen z něho vycházet“ (srov. např. rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). Nepodložené domněnky městského soudu o tom, jaké formalities provázejí trestní stíhání na Ukrajině, přitom jen stěží mohou relevantním způsobem snižovat význam stěžovatelových obav z politicky motivovaného trestního stíhání.

[26] Za nepřijatelný považuje Nejvyšší správní soud i způsob, jakým se městský soud postavil k politické aktivitě stěžovatele. S městským soudem lze souhlasit v tom, že stěžovatel aktivně žádnou politickou činnost nevyvíjel (stěžovatel ani sám nic takového netvrdil). Hodnocení stěžovatelovy činnosti ze strany městského soudu se však nemusí shodovat s jeho hodnocením ze strany SBU. Koneckonců i městský soud uznává, že SBU ve stěžovatelových aktivitách mohla spatřovat politický základ, nicméně tuto skutečnost odbývá „radou“ stěžovateli, že měl příslušníkům SBU vysvětlit, že není proruský aktivista, neboť měl problémy i na Krymu. Jen stěží si však lze představit, že stěžovatel se o to během svého zadržení nepokusil.

[27] Za nedostatečné je v projednávané věci nutné považovat i jinak obecně platné konstatování, že stěžovatel měl před odchodem ze země a podáním žádosti o mezinárodní ochranu nejprve využít prostředky právní ochrany v zemi původu. Městský soud v této otázce přitom jen obecně uvedl, že z jeho vlastní činnosti i z judikatury Nejvyššího správního soudu je mu známo, že na Ukrajině jsou takové prostředky dostupné. Nejvyšší správní soud však nemůže přijmout takto paušalizující hodnocení zcela pomíjející specifika situace stěžovatele. S městským soudem je sice možné souhlasit v tom, že na Ukrajině obecně existují instituce právního státu poskytující ochranu před nezákonným jednáním, a povinností potenciálních žadatelů o azyl je v takovém případě využití těchto prostředků před případnou žádostí o azyl. Výše uvedené však neplatí absolutně. Vždy je nutné posoudit, zda jsou v případě konkrétního žadatele o azyl tyto prostředky dostatečně účinné na to, aby na jejich využití bylo možné trvat. Okolnosti stěžovatelova případu přitom zavádějí významné pochybnosti o tom, že tato podmínka byla splněna, neboť údajného nezákonného jednání se měli dopustit příslušníci tajných služeb, a to tím, že stěžovateli vyhrožovali trestním stíháním za trestný čin se značným politickým přesahem. Na tuto situaci tedy rozhodně nelze pohlížet stejně jako na „běžné“ bezpráví, kterému bývají žadatelé o azyl vystavováni, byť i v důsledku tvrzeného zneužití pravomocí úředních osob. K tomu, aby závěr městského soudu o nepřijatelnosti žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu nevyčerpání vnitrostátních prostředků ochrany mohl být považován za důvodný, by proto bylo nutné, aby na základě dostupných podkladů bylo možné přesvědčivě konstatovat, že ukrajinské orgány jsou schopny efektivně poskytnout ochranu i v těchto případech. Je totiž nepřijatelné, aby stěžovatel byl nucen využívat i těch prostředků ochrany, u nichž je šance na úspěch zanedbatelná, a vystavovat se tak zvýšenému riziku perzekuce, respektive v tomto případě mnohaletému uvěznění.

[28] Vzhledem k těmto skutečnostem lze konstatovat, že skutková podstata, z níž správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a proto byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Za situace, kdy si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí a náležitě neposoudil všechny relevantní skutečnosti, se již Nejvyšší správní soud nemohl zabývat zákonností napadeného rozsudku a tím ani důvodem kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť závěr o splnění či nesplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany lze učinit pouze v návaznosti na řádně zjištěný skutkový stav.

pokračování

Ten však ze zmíněných důvodů nebyl oproti názoru městského soudu v řízení před žalovaným zjištěn a posouzen v dostatečném rozsahu.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušil. Vzhledem k uvedeným vadám řízení před správním orgánem by městský soud nemohl učinit nic jiného, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Povahy věci tak umožňuje, aby Nejvyšší správní soud o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 76 odst. 1 písm. b), § 78 odst. 1 věty první, odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro vady řízení také rozhodnutí správního orgánu a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[30] V dalším řízení si tedy žalovaný obstará další a podrobnější informace o zemi původu stěžovatele, a to zejména ve vztahu k postavení osob s ukrajinským a ruským občanstvím, jež se ani jednoho nechtějí vzdát, po ztrátě kontroly Ukrajiny nad územím Krymu se přemístily do ukrajinského vnitrozemí a ohledně rusko-ukrajinského konfliktu o Krym nezastávají vyhraněné politické postoje. Tyto nové i dosavadní podklady, jakož i jednotlivé aspekty azylového příběhu žadatele následně posoudí jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a přitom vezme v úvahu všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch stěžovatele. Teprve po takto náležitě zjištěném skutkovém stavu věci a jeho pečlivém posouzení bude moci žalovaný učinit spolehlivý závěr o tom, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, či nikoliv.

[31] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o dané věci rozhoduje, a proto musí rozhodnout i o náhradě nákladů celého soudního řízení. Stěžovatel má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť měl ve věci plný úspěch (§ 60 odst. 1 věta první za použití § 120 s. ř. s.). Ze spisu městského soudu ani Nejvyššího správního soudu však nevyplývá, že by stěžovateli v soudním řízení jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly. I vzhledem k zákonnému osvobození stěžovatele od placení soudních poplatků a ustanovení zástupkyně soudem mu žádnou náhradu nákladů řízení před krajským soudem ani před Nejvyšším správním soudem nelze přiznat, neboť jedinými náklady řízení jsou odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené zástupkyně, jež hradí podle § 35 odst. 10 s. ř. s. stát. Žalovaný neměl ve věci úspěch, náhrada nákladů řízení mu tudíž nenáleží. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ani o žalobě.

[32] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2020, č. j. 4 Azs 303/2020 - 31, byla stěžovateli ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Gabriela Kopuleťá. Odměna za zastupování advokátkou za řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. b), d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby poskytnuté stěžovateli v řízení o kasační stížnosti (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti) po 3.100 Kč, tedy v celkové výši 6.200 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených dvou úkonů, což je celkem 600 Kč. Odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 6.800 Kč bude ustanovené

zástupkyni vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu